

Vampir Mektupları'nın
2. kitabı

sevilmiş

morgan rice

Morgan Rice

Sevilmiş

Серия «Vampir Mektupları», книга 2

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697687

Sevilmiş Vampir Mektupları'nın 2. kitabı:

ISBN 9781632910646

Аннотация

SEVILMIS, en çok satanlar listesindeki THE VAMPIRE JOURNALS serisinin ikinci kitabıdır. Serinin ilk kitabı TURNED'dür ve çevrimiçi olarak okuyuculara ücretsiz sunulmuştur. SEVILMIS'da (Vampire Journals serisinin ikinci kitabı olan), Caitlin ve Caleb olası insan ve vampir savaşını engelleyecek tek bir amacı gerçekleştirmek üzere bir araya gelirler. Savaşın yegâne amacı kayıp kılıçtır. Vampir irkinin kadim ilmine göre var olup olmadığı kesin olmayan bir mezar bulunmaktadır. Bu mezarın varlığını kanıtlamak için ve hatta mezari bulmak için öncelikle Caitlin'in atalarının izi sürülmelidir. Caitlin gerçekten de seçilmiş kişi midir? Araştırmalar Caitlin'in babasının bulunması ile başlar. Babası kimdir? Neden kızını terk etmiştir? Araştırmalar genişledikçe Caitlin'in kim olduğu ile ilgili sok edici gerçeği keşfederler. Öte yandan efsanevi kılıcı arayan tek kişi onlar değildir. Blacktide Coven da kılıcı istemektedir ve Caitlin ile Caleb'in izinden çok da uzakta değildir. Daha da kötüsü Caitlin'in küçük erkek kardeşi Sam babasını bulma konusunda ısrarcılığını sürdürmektedir.

Ancak Sam zaman geçtikçe kendini çok farkli bir noktada, vampire savasinin ortasinda bulur. Peki yaptiklari arastirmayi tehlikeye atacak midir? Caitlin ve Caleb'in serüveni onlari tarihi mekânlarla bir firtina gibi sürüklemektedir. Hudson Vadisi'nden Salem'e, tarihi Boston'dan bir zamanlar cadilarin asildigi Boston Common tepelerine giderler. Bu yerler vampire irki için neden bu kadar önemlidir? Caitlin'in sahip oldugu kisilikle ve onun atalari ile neden bu kadar ilgilidirler? Ancak vampire irki amacina ulasamaz. Caitlin ve Caleb'in birbirlerine besledikleri duygular ask tomurcuklarini olusturur. Öte yandan yasak asklari, basariya ulasmak için bu güne kadar yaptiklari her sey yok edebilir... SEVILMIS, TURNED kitabinin devami olmasina ragmen bir yandan da bagimsiz bir kitap gibi de görülebilir. Kitap 51,000 kelimededen olusur. "SEVILMIS, Vampire Journals serisinin ikinci kitabidir ancak en az ilk kitap kadar etkileyicidir. İçersinde maceradan, aksiyona, romantizmden gerilime kadar pek çok duyguyu içermektedir. Harika bir devam kitabidir ve Morgan Rice'dan çok daha fazla kitap beklemenize neden olacak seviyededir. Eger ilk kitabi begendiyseniz kemerlerinizi baglayip ikinci kitaba baslayin. Kitap devam kitabi olarak yazilmistir ama Rice'in ustaca üslubu sayesinde ilk kitaptan bagimsiz olarak da okuyabilirsiniz. " –Vampirebooksite.com. "THE VAMPIRE JOURNALS serisinin kurgusu gerçekten harika ve özellikle de SEVILMIS gece elinizden birakamayacaginiz bir kitap. Sonu da öyle heyecanli bitiyor ki kitabi bitirir bitirmez bir sonrakinini almak isteyeceksin. Görebileceginiz gibi bu kitap seri için çok önemli bir adimdir ve A+'yi hak etmektedir. " –The Dallas Examiner. "Morgan Rice SEVILMIS adli kitabinda ne kadar iyi bir hikâyeci oldugunu bir kez daha kanitladi... SEVILMIS kitabinin en güzel taraflarından biri gerçek tarih ile baglantilar kurmasidir. Gerçek tarih ile kitap arasinda baglanti kurmaya basladiginizda karakterlere

neler olacagini daha çok merak ediyorsunuz. Inanıyoruz ki SEVILMIS her yastan vampire/fantezi tarzini seven okura hitap etmektedir. Romantik sahneler 13 yasından küçük çocuklar için de uygundur ve hiç bir sekilde olumsuz cinsel içerik bulunmamaktadır. SEVILMIS konu olarak ilk kitaptan çok daha derindir. Karakterleri çok daha iyi bir sekilde açıklar ve hem karakterleri hem de konuyu daha iyi anlamamizi saglar. Hikâye akici bir sekilde ilerler ve sonu sok edicidir ve Heyecanın en üst noktasındayken hikâyenin sonu gelir. Kitaptan oldukça keyif aldım ve ilk kitaba nazaran daha çok begendim. Bir sonraki kitabı da merakla bekliyorum. ” –The Romance Reviews

Содержание

Birinci Bölüm	15
İkinci Bölüm	28
Üçüncü Bölüm	48
Dördüncü Bölüm	53
Beşinci Bölüm	59
Конец ознакомительного фрагмента.	65

Morgan Rice

Sevilmiş Vampir

Mektupları'nın 2. kitabı

“SEVILMIŞ, Vampire Journals serisinin ikinci kitabıdır ancak en az ilk kitap kadar etkileyicidir. İçersinde maceradan, aksiyona, romantizmden gerilime kadar pek çok duyguyu içermektedir. Harika bir devam kitabıdır ve Morgan Rice'dan çok daha fazla kitap beklemenize neden olacak seviyededir. Eğer ilk kitabı beğendiyseniz kemerlerinizi bağlayıp ikinci kitaba başlayın. Kitap devam kitabı olarak yazılmıştır ama Rice'ın ustaca üslubu sayesinde ilk kitaptan bağımsız olarak da okuyabilirsiniz.”

-- *Vampirebooksite.com*

“THE VAMPIRE JOURNALS serisinin kurgusu gerçekten harika ve özellikle de SEVILMIŞ gece elinizden bırakamayacağınız bir kitap. Sonu da öyle heyecanlı bitiyor ki kitabı bitirir bitirmez bir sonrakini almak isteyeceksin. Görebileceğiniz gibi bu kitap seri için çok önemli bir adımdır ve A+'yı hak etmektedir.”

-- *The Dallas Examiner*

“Morgan Rice SEVILMIŞ adlı kitabında ne kadar iyi bir hikâyeci olduğunu bir kez daha kanıtladı... SEVILMIŞ kitabının

en güzel taraflarından biri gerçek tarih ile bağlantılar kurmasıdır. Gerçek tarih ile kitap arasında bağlantı kurmaya başladığınızda karakterlere neler olacağını daha çok merak ediyorsunuz. İnanıyoruz ki SEVILMIŞ her yaşta vampire/fantezi tarzını seven okura hitap etmektedir. Romantik sahneler 13 yaşından küçük çocuklar için de uygundur ve hiç bir şekilde olumsuz cinsel içerik bulunmamaktadır. SEVILMIŞ konu olarak ilk kitaptan çok daha derindir. Karakterleri çok daha iyi bir şekilde açıklar ve hem karakterleri hem de konuyu daha iyi anlamamızı sağlar. Hikâyeye akıcı bir şekilde ilerler ve sonu şok edicidir ve Heyecanın en üst noktasındayken hikâyenin sonu gelir. Kitaptan oldukça keyif aldım ve ilk kitaba nazaran daha çok beğendim. Bir sonraki kitabı da merakla bekliyorum.”

--*The Romance Reviews*

"TURNED (Dönüşüm), TWILIGHT (Alacakaranlık) ve VAMPIRE DIARIES (Vampir Günlükleri)'e kesinlikle rakip olacak ve son sayfaya kadar elinizden bırakamayacağınız bir kitap! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız bu kitap tam size göre!"

--*Vampirebooksite.com*

Morgan Rice

Morgan Rice Hakkında Morgan efsanevi fantezi serisi, çok satanlar listesinde birinci olan ve on kitaptan oluşan THE

SORCERER'S RING serisinin yazarıdır. Serinin ilk kitabı **A QUEST OF HEROES** ise ücretsiz indirilebilir!

Morgan Rice altı dile çevrilen ve on kitaptan oluşan yetişkin gençlere daha fazla hitap eden en çok satanlar listesinde birinci sırada olan **THE VAMPIRE JOURNALS** serisinin yazarıdır.

Morgan ayrıca gene çok satanlar listesinde olan kıyamet sonrasını anlatan etkileyici **THE SURVIVAL TRILOGY** üçlemesinin ilk iki kitabı olan **ARENA ONE** ve **ARENA TWO**'nun da yazarıdır. Morgan yorumlarınızı dört gözle bekliyor, istediğiniz zaman iletişim kurabilirsiniz.

www.morganricebooks.com

YAZARIN KİTAPLARI

THE SORCERER'S RING

Kahramanların Görevi

A QUEST OF HEROES (Book #1)

A MARCH OF KINGS (Book #2)

A FATE OF DRAGONS (Book #3)

A CRY OF HONOR (Book #4)

A VOW OF GLORY (Book #5)

A CHARGE OF VALOR (Book #6)

A RITE OF SWORDS (Book #7)

A GRANT OF ARMS (Book #8)

A SKY OF SPELLS (Book #9)

A SEA OF SHIELDS (Book #10)

A REIGN OF STEEL (Book #11)

A LAND OF FIRE (Book #12)

A RULE OF QUEENS (Book #13)

AN OATH OF BROTHERS (Book #14)

THE SURVIVAL TRILOGY

ARENA ONE (Book #1) **Arena Bir Köletüccarları**

Üçlemesi

ARENA TWO (Book #2)

THE VAMPIRE JOURNALS

TURNED (Book #1): **Dönüşüm**

LOVED (Book #2) **Sevilmiş**

BETRAYED (Book #3): **Aldatılmış**

DESTINED (Book #4) **Yazgı**

DESIRED (Book #5)

BETROTHED (Book #6)

VOWED (Book #7)

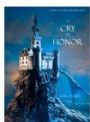
FOUND (Book #8)

RESURRECTED (Book #9)

CRAVED (Book #10)

FATED (Book #11)

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

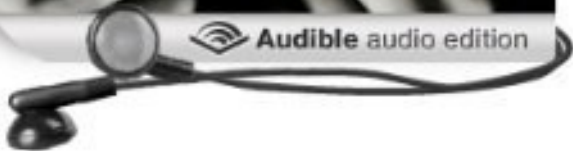
book #1 in the
vampire journals

turned

morgan rice

Audible audio edition

[Lista!](#)

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

Copyright © 2014 by Morgan Rice

Tüm hakları saklıdır. U.S. Copyright Act of 1976 (Birleşik Devletler Telif Anlaşması) izni haricinde, yazarın izni olmaksızın bu yayının bir bölümünün ya da tamamının hiç bir şekilde ya da hiç bir amaçla yeniden yayınlanması, kopyalanması, dağıtılması ve aktarılması yasaktır. Bu e-kitap sadece sizin kişisel zevkiniz için ruhsatlandırılmıştır. Bu e-kitap diğer kişilere tekrar satılamaz veya girilemez. Eğer bu kitabı başkaları ile de paylaşmak istiyorsanız lütfen her biri için ek kopyayı satın almalısınız. Eğer kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen kitabı iade edip başka bir kopya satın alınız. Yazarın yoğun çalışmasına saygı gösterdiğiniz için

teşekkür ederiz. Kitap tamamen kurgudan oluşmaktadır. İsimler, karakterler, meslekler, organizasyonlar, mekanlar ve olaylar tamamen yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgu amacıyla kullanılmıştır. Ölü ya da diri gerçek herhangi biri ile olan benzeşme tamamen tesadüfîdir.

Yazar: Morgan Rice

Çeviri: Emrah Saraçoğlu

Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince Görsel Yönetmen:
Faruk Derince Yayın Koordinatörü: Ceylan Şenol Düzelti: Fatma
Özay

İç Tasarım: Tuğçe Gülen Baskı: Melisa Matbaacılık Matbaa
Sertifika No: 12088

Çifte Havuzlar Yolu

Acar Sitesi No: 4

Davutpaşa/İSTANBUL

YAKAMOZ KİTAP © MORGAN RICE

Orijinal Adı: Turned-The Vampire Journals

Copyright © Morgan Rice.

GERÇEK HADİSE:

1692 yılında Salem’de, ‘müteessirler’ diye bilinen bir grup genç kız, histerik hâle gelmelerine ve yöredeki cadıların kendilerine azap çektirdiğini birbirlerinden habersiz şekilde bağırımlarına yol açan esrarlı bir hastalık geçirdiler. Salem cadı mahkemelerinin kurulmasının nedeni buydu.

Kızları pençesine düşüren bu gizemli hastalığın ne olduğu, bugüne kadar hiç açıklanamadı.

*“Bu gece rüyasında görmüş heykelimi
Öyle ki yüzlerce masurası olan bir fıskiye gibi
Halis kan akıtıyormuş: Ve bir dolu heveskâr Romalı
Gülerek gelip, içinde ellerini yıkamışlar: O, işte
bunları zikreder ikazlar, alâmetler
Ve eli kulağında iblislerden...”*

-William Shakespeare, Julius Caesar

Birinci Bölüm

Hudson Vadisi, New York

(Günümüz.)

Caitlin Paine haftalardır ilk kez gevşediğini hissetti. Küçük bir ambarda, rahatça yere oturmuşken sırtını bir balya kuru ota yaslayıp gerindi. On adım ötesindeki taş şöminede ateş yanıyordu. Bir parça odunu yeni atmış ve odunun çatırdamasından gelen sesle rahatlamıştı. Mart henüz bitmemişti ve bu gece özellikle soğuktu. Uzak duvardaki pencereden karanlık gökyüzü görünüyordu ve Caitlin hâlâ kar yağmakta olduğunu görebiliyordu.

Ambarın içi sıcak değildi; fakat biraz olsun ısınmak için ateşe yeteri kadar yakında oturuyordu. Pek rahattı ve göz kapaklarının ağırlaştığını hissediyordu. Ambarın içini ateşin kokusu doldurmaktaydı. Sırtını biraz daha geri yasladığında omuzları ve bacaklarındaki gerginliğin gittiğini hissetti.

Elbette biliyordu ki huzur hissini kaynağı ne ateş ne sırtını dayadığı yumuşak ot ne de ambarın korunaklılığıydı. Her şey onun yüzündendi, Caleb yüzünden. Durdu ve ona baktı.

On beş adım mesafede karşı tarafta sırtını yaslamış, hiç kıpırdamadan duruyordu. Uyuyordu. Caitlin bu fırsatı; onun yüzünü, kusursuz hatlarını, soluk ve yarı-saydam tenini incelemek için kullandı. Hiç bu kadar kusursuz çizilmiş hatlar

görmemişti. Gerçeküstüydü, tıpkı bir heykele bakmak gibi. Üç bin yıldır nasıl olup da hayatta kaldığına akıl sır erdiremiyordu. Caitlin daha on sekizinde olmasına rağmen Caleb'den daha yaşlı gösteriyordu.

Ancak mesele bundan öteydi. Ona ait bir hava, açığa vurduğu gizli bir enerji vardı. Büyük bir huzur hissi... Onun etrafında olduğu zaman her şeyin yoluna gireceğini biliyordu.

Hâlâ burada, hâlâ onun yanında olmasından dolayı mutlu-
ydu. İçin için, birlikte kalmalarını umut etmeye bıraktı kendini. Ancak bunu düşündüğü sırada başına dert açtığı-
nın farkına vararak kendine kızdı. Bunun gibi adamlar dur-
duğu yerde durmazdı. Tabiatları buna müsait değildi.

Caleb küçük soluklarla öyle güzel uyuyordu ki Caitlin, onun uyuduğunu tam olarak emin bir şekilde söyleyemez-
di. Bunun öncesinde, dediğine göre, beslenmeye gitmişti. Daha rahatlamış bir hâlde, elinde bir istif odunla dönmüş ve karlı havanın rüzgârını engellemek için ambarın kapısını sabitlemenin bir yolunu bulmuştu. Ateşi o yakmıştı, artık uyuduğu için ateşi besleme işi Caitlin'e kalmıştı.

Uzanıp kırmızı şarap dolu bardağından bir yudum daha aldığında sıcak sıvının yavaş yavaş onu gevşettiğini hissetti. Bu şişeyi, bir ot istifinin altındaki gizli bir sandıkta bulmuştu. Küçük kardeşi Sam'in aylar önce bir kapris uğruna bu şişeyi nasıl buraya koyduğunu hatırlıyordu. Asla içmezdi; fakat başından geçen bunca şeyden sonra birkaç yudumdan zarar gelmeyeceğini düşünüyordu.

Defterini dizlerinin üstüne, açık bir şekilde koymuş bir elinde kalemi, diğer elinde ise bardağı tutuyordu. Kalemi tutmaya başlayalı yirmi dakika olmuştu. Nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Daha önce yazmak konusunda hiç sıkıntı çekmemişti; ama bu sefer durum farklıydı. Son birkaç gündür olanlar öyle dramatikti ki kâğıt üzerinde işlenmeye gelmiyordu. Hareketsiz ve rahatlamış hâlde oturduğu ilk sefer buydu. Ucundan bile olsa güvende hissettiği ilk sefer buydu.

En baştan başlamanın en iyisi olacağına karar verdi. Neler olmuştu? Neden buradaydı? Hatta o kimdi? Bunu kâğıda dökmeliydi. Artık cevapları kendisinin bile bildiğine emin olamıyordu.

*

Bir önceki haftaya kadar hayat normaldi. Sonunda Oakville'i sevmeye başlamıştım. Sonra bir gün annem eve geldi ve taşınacağımızı duyurdu. Hayatım allak bullak oldu, onun yanındayken hep olduğu gibi.

Bu sefer her şey daha kötüydü. Başka bir banliyöye gitmiyorduk. İstikamet New York'tu. Kent yani. Devlet okulu ve beton- dan bir hayat. Üstüne üstlük tehlikeli bir mahalle.

Sam de kızmıştı. Oraya gitmeyip birlikte kendi yolumuza gitmek hakkında konuştuk. Ancak gerçek şuydu ki gidecek başka bir yerimiz yoktu.

Biz de el mahkûm yola koyulduk. Birbirimize eğer orayı

sevmezsek evden ayrılacağıımıza dair söz verdik. Başka bir yer bulacaktık. Herhangi bir yer. Bir ihtimal babamızın bile peşine düşecektik; her ne kadar ikimiz de bunun olmayacağını biliyorduksak da.

Sonra her şey birden oluverdi. Çok hızlıca. Vücutum dönüştü. Değişti. Hâlâ ne olduğunu ya da neye dönüştüğümü bilmiyorum. Ancak şunu biliyorum ki artık aynı insan değilim.

Tüm bunların başladığı o vahim geceyi hatırlıyorum. Carnegie Hall. Jonah ile buluşmamız. Sonra... Ara... Benim... Beslenmem? Birini öldürmem? Hâlâ hatırlayamıyorum. Sadece bana söyleneni biliyorum. O gece bir şey yaptığımı biliyorum; ama her şey o kadar bulanık ki. Her ne yaptıysam hâlâ içimde yaradır. Kimseye zarar vermek istememiştim.

Sonraki gün kendimdeki değişikliği fark ettim. Kesinlikle daha kuvvetli, ışığa daha duyarlı hâlâ geliyordum. Kokular da keskinleşmişti. Etrafımda bulunan hayvanlar garip davranıyordu. Ben de onların etrafındayken garip davrandığımı hissediyordum.

Annem o gece, Carnegie Hall'a gitmeden önce, bana onun gerçek kızı olmadığını söyledi. Ardından o vampirler tarafından öldürüldü ki esasen benim peşimdeydiler. Ona hiç böyle zarar verilmesini istemezdim. Hâlâ benim hatamış gibi hissediyorum fakat her şey bir kenara, böyle hissetmeme müsaade etmemeliyim. Önümdeki şeylere odaklanmalıyım, kontrol edebileceğim şeylere.

Sonra yakalandım. Şu acımasız vampirlerce. Sonra kaçtım.

Caleb... O olmasaydı eminim beni öldürürlerdi. Belki de daha kötüsünü yaparlardı.

Caleb'in meclisi, onun insanları, çok farklıydı. Ancak vampirlerin hepsi aynı. Bölgeci, kıskanç, şüpheli. Beni attılar ve ona bunu kabullenmek dışında bir seçenek bırakmadılar.

O yine de seçimini yaptı. Her şeye rağmen beni seçti. Bir kez daha beni kurtardı. Benim için her şeyini riske attı. Bu yüzden ona âşığım. Onun hiç bilemeyeceği kadar.

Ben de ona yardım etmeliyim. Benim 'o' olduğumu düşünüyor; bir tür vampirlerin mesihi gibi bir şey olduğumu. Benim onu vampirler savaşını durdurup herkesi kurtaracak kayıp kılıç gibi bir şeye götüreceğime inanmış durumda. Şahsen buna inanmıyorum. Kendi insanları da inanmıyor. Ancak elindeki tek şeyin bu olduğunu, bunun onun için her şey olduğunu biliyorum. Benim için her şeyini ateşe attı ve ben de en azından bunu yapabilirim. Benim için mesele kılıç falan değil. Sadece onun çekip gittiğini görmek istemiyorum.

O yüzden ben de elimden ne geliyorsa yapacağım. Nasıl olsa her zaman babamı bulmak istemişim. Onun gerçekten kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Benim gerçekten kim olduğumu da; gerçekten yarı vampir miyim, yoksa yarı insan mı ya da her neyse işte. Cevaplara ihtiyacım var. Her şey bir kenara, neye dönüşüyor olduğumu bilmeliyim...

*

“Caitlin?”

Sersemlikle uyandı. Yukarı baktığında, elini hafifçe om- zuna koymuş olan Caleb’i gördü. Gülümsüyordu.

“Sanırım uyuyakalmışsın” dedi.

Etrafa bakınca dizlerinin üstünde açık kalmış olan def- terini görüp çat diye kapattı. Yanaklarının kızardığını his- setti. Onun bunları, özellikle ona karşı hissettikleriyle ilgili olan kısımları, okumamış olduğunu umut etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Olduğu yerde doğrulup gözlerini ovuşturdu. Hâlâ gecey- di ve her ne kadar köze dönmüş olsa da ateş yanmaktaydı. Caleb de daha yeni uyanmış olsa gerekti. Ne kadar zamandır uyuduğunu merak ediyordu.

“Üzgünüm” dedi. “Günlerdir ilk kez uyuyorum.”

Caleb tekrar gülümsedikten sonra odanın diğer tarafın- daki ateşe doğru yürüdü. İçine birkaç kütük daha attığında kütükler çatırdayıp alev alarak ateşi canlandırdılar. Caitlin sıcaklığın ayaklarına uzandığını hissedebiliyordu.

Caleb orada durup ateşe bakarken düşüncelere dalıp git- miş ve gülümsemesi yüzünden silinmişti. Alevlere bakarken yüzü ateşin ışığıyla parlıyor ve bu onu bir kat daha çekici hâl e getiriyordu. Büyük, açık kahve renkteki gözleri koca- man açılmıştı ve Caitlin onu izlerken renkleri açık yeşile döndü.

Caitlin iyice doğruduğunda kırmızı şarabının olduğu bardağın hâla dolu olduğunu gördü. Bir yudum aldığında içi ısındı. Bir süredir hiçbir şey yememiş olduğu için alkol doğrudan kafasına vurdu. Diğer plastik bardak gözüne ilişti- ğinde nihayet adab-ı muaşereti hatırladı.

“Sana da koyayım mı?” diye sorduktan sonra çabucak ek- ledi, “Yani, tabii, içiyor musun bilmiyorum ama...”

Caleb güldü.

“Evet, vampirler de şarap içer” dedi gülümseyerek ve ya- nına gelip o şarabı dökerken bardağı tuttu.

Caitlin hayretler içinde kalmıştı; sözlerinden değil, gl- şnden. Kahkahası yumuşaktı, zarifti ve odanın içine yayılı- vermişti. Onun hakkındaki diğer her şey gibi bu da pek bir esrarengizdi.

Caleb bardağı dudaklarına doğru götürürken Caitlin, onun da aynısını yapmasını umarak gözlerinin içine baktı.

O da baktı.

Ardından ikisi de aynı anda gözlerini kaçırdılar. Caitlin kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissediyordu.

Caleb geldiği yere dönüp otların üstüne oturdu ve sırtını geri yaslayıp ona baktı. İşte şimdi onu inceliyordu. Caitlin mahcup hissetti.

Farkında olmaksızın elini üstündeki kıyafete götürdü ve daha iyi bir şeyler giymiş olmayı dileyebildi sadece. s- tndekini hatırlamak için hafızasını zorladı. Yol üstünde, neresi olduğunu hatırlayamadığı bir şehirde durdukların- da mevcut tek kıyafet

dükkânına gidip üstündekileri de- ğıştırmıştı.

Çekinerek alta doğru baktığında kendini tanıyamadı. Es- kimiş yırtık bir kot, bir numara büyük ayakkabılar, tişörtün üstünde duran bir kazak giyiyordu. Onların üstünderse yine kendisine büyük gelen, bir düğmesi düşmüş soluk, mor bir mont vardı; ama sıcak tutuyordu. Şu an için ihtiyacı olan tek şey de buydu.

Mahcup hissetti. Onu neden bu hâlde görmek zorunday- dı ki? Gerçekten içini kıpırdatan ilk adamla tanışması sıra- sında hoş gözükmesini sağlayacak bir fırsat bulamamasına ne demeliydi? Bu ambarda bir tuvalet yoktu, tuvalet olsa bile yanında makyaj malzemesi yoktu. Tekrardan utanarak uzak- lara doğru baktı.

“Ben uyuyalı epey oldu mu?” diye sordu.

“Emin değilim. Ben de yeni uyandım” dedi arkasına yas- lanıp elini saçında dolaştırarak. “Bu gece erken beslendim. Beni mayıştırdı.”

Caitlin ona baktı.

“Açıkla bana” dedi.

Caleb ona baktı.

“Beslenmek” diye ekledi. “Yani, nasıl oluyor? Gidip... in- sanları mı öldürüyorsun?”

“Hayır, asla” dedi.

Caleb söyleyeceklerini toparlarken odayı sessizlik kapladı.

“Vampir ırkındaki her şey gibi bu da biraz karmaşık” dedi. “Ne türden bir vampir ve hangi meclise bağlı olduğuna göre değişir. Ben sadece hayvanlar üzerinden beslenirim. Çoğun-

lukla geyik. Zaten nüfusları epey fazla, insanlar da onları avlıyor. Hatta insanlar onları avlayıp yemiyorlar bile.”

Yüzündeki ifade ağırlaştı.

“Ancak diğer meclisler pek bu kadar merhametli değildir. İnsanlardan beslenirler. Genellikle arzu edilmeyenlerden.”

“Arzu edilmeyenler derken?”

“Evsizler, aylaklar, fahişeler... Yoklukları fark edilmeyecek olanlar. Her zaman böyle olageldi. Irkın üstüne ilgi çekmek istemiyorlar.”

“Bu yüzden benim meclisime, vampir neslime saf kan deriz. Diğerleri ise saf değildir. Beslendiğin şeyin... enerjisi sana zerk olur.”

Caitlin oturduğu yerde düşünüyordu.

“Peki ya ben?” diye sordu.

Caleb ona baktı.

“Neden sadece bazen beslenmek istiyorum da geri kalan zamanlarda istemiyorum?”

Caleb kaşlarını çattı.

“Emin değilim. Durum sende daha farklı. Sen melezsün. Bu çok enderdir... Şunu biliyorum ki yaşın geliyor. Diğerleri tek bir gecede dönüşüverirler. Sendeyse bu bir süreçtir. Geçireceğin değişimler, tam olarak oturman biraz zaman alabilir.”

Caitlin geçmişi düşündüğünde açlık krizlerini ve nasıl da durduk yerde baş gösterdiklerini hatırladı. Nasıl olmuş da beslenmek dışında hiçbir şey düşünemez hâle getirmişlerdi onu! Korkunçtu. Bunun tekrar olması düşüncesi tüylerini

ürpertiyordu.

“Bir daha ne zaman olacağını nasıl bilebilirim?”

Caleb ona baktı. “Bilemezsin.”

“Asla bir insanı öldürmek istemem” dedi. “Asla.”

“Öldürmek zorunda değilsin. Hayvanlardan beslenebilir-sin.”

“Yine bir yerden çıkamadığım zaman başıma gelirse?”

“Bunu nasıl kontrol edeceğini öğrenmelisin. Biraz pratik ister, bir de irade. Kolay değildir; ama mümkündür. Bunu kontrol edebilirsin. Her vampir bu süreçten geçer.”

Caitlin canlı bir hayvanı yakalayıp üstünden beslenmenin nasıl olacağını düşündü. Her zamankinden daha hızlı olduğunu biliyordu; fakat o denli hızlı olup olmadığından emin değildi. Gerçekten bir geyik yakalaysaydı bile ne yapması gerektiğini bilemezdi.

Caleb’e baktı.

“Bana öğretir misin?” diye sordu umutla.

Bakışları kesiştiğinde kalp atışları kulağına gelecek kadar sertti.

“Beslenmek ırkımızda kutsaldır. Her zaman yalnız yapılır” dedi yumuşak ve özür diler bir şekilde. “Tek istisnası..”

“Tek istisnası?”

“Evlilik törenleridir. Karıyla kocayı birbirine bağlamak için.”

Caleb gözlerini kaçırdığında ruh hâlinin değiştiği görülebiliyordu. Caitlin kanın yanaklarına hücum ettiğini hissetti ve içerisi birden daha sıcak oluverdi.

Oluruna bırakmaya karar verdi. Şu an açlık krizleri çek-

miyordu ve o noktaya geldiğinde bu sınavı geçebilirdi. Bu olduğunda Caleb'in kendi yanında yer alacağını umdu.

Hem beslenmeyi, vampirleri ya da kılıçları pek de öyle aman aman umursuyor değildi. Bilmek istediği şeyler ona dair şeylerdi ya da ona karşı gerçekten neler hissettiği hak- kında. Ona sormak istediği bir dolu soru vardı. *Neden her şeyi benim için riske attın? Hepsi kılıcı bulmak için miydi? Yoksa başka bir şey mi? Kılıcı bulduğunda hâlâ yanımda kala- cak mısın? Bir insanla romantik şeyler yaşamak yasak olsa da benim için bu sınırı çiğner miydin?*

Ancak korkuyordu.

O da bunların yerine basitçe şöyle dedi, “Umarım kılıcını buluruz.”

Sersem, dedi kendi kendine. Söyleyebildiğinin en iyisi bu mu? Düşündüklerini söyleme cesaretini toplayamaz mısın bir kerecik?

Ancak Caleb'in enerjisi o kadar yoğundu ki ne zaman onun yanında olsa berrak bir şekilde düşünmek zorlaşıyordu.

“Umarım” diye yanıt verdi. “Sıradan bir silah değil bu. Türümüz tarafından asırlardır göz konulmuş bir şey. Şimdiye kadar dövülmüş en iyi Türk kılıcı. Tüm vampirleri öldürebilecek bir metalden yapılmaya olduğuna dair söylentiler var. O elimizdeyken kimse karşımızda duramaz. O olmadan...”

Lafı yarıda bıraktı; sözünün sonunu getirmekten çekini- yor gibiydi.

Caitlin, Sam'in orada olup babalarının peşine düşmek konusunda önyak olmasını dilerdi. Gözleriyle ambarı tek- rar taradı. Ondan kalma bir iz görünmüyordu. Keşke telefo- nunu

yolda kaybetmemiş olsaydı; hayat çok daha kolay hâle gelebilirdi.

“Sam her zaman buraya uğrardı” dedi. “Burada olacağın- dan çok emindim. Buraya geri geldiğini biliyorum, bundan eminim. Yarın okula gideriz ve arkadaşlarımla konuşurum. Neymiş ne değilmiş, bakacağım.”

Caleb başıyla onayladı. “Babanın nerede olduğunu bildi- ğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Ben... bilmiyorum” diye cevap verdi. “Ancak Sam’in ba- bam hakkında benden çok daha fazla şey bildiğini biliyorum. Onu ta ne zamandır bulmaya çalışıyor. Eğer bir şeyler bilen birisi varsa o da kardeşimdir.”

Caitlin hafızasını kurcaladığında, Sam’in sürekli arayıp tarayarak ona yeni ipuçları gösterip sonra da her daim hayal kırıklığına uğradığı tüm o zamanları hatırladı. Her gece oda- sına gider ve yatağının köşesine otururdu. Babalarını bulma arzusu içinde dolup taşan, onunla birlikte yaşayan bir canlı gibiydi. Caitlin de aynı şekilde hissediyordu; fakat onun ka- dar tutulmuş değildi. Bazı açılardan onun hayal kırıklığını seyretmek çok daha zordu.

Caitlin berbat çocukluğunu, kaçırdıkları her şeyi düşün- dü ve birden hislerine hâkim olamadı. Gözünün kenarında bir damla yaş oluştuğunda utanarak onu eliyle sildi. Caleb’in bunu görmemiş olmasını umuyordu.

Ancak Caleb görmüştü. Onun olduğu tarafa bakıp sade- ce Caitlin’i seyretti.

Yavaşça yerinden kalkıp onun yanına oturdu. O kadar

yakındı ki enerjisini hissedebiliyordu. Çok yoğundu. Kalbi çarpmaya başladı.

Caleb, bir parmağını hafifçe onun saçında dolaştırıp yü- zünün üstüne düşen telleri geri attı. Sonra parmağını gözü- nün kenarına ve ardından yanaklarına doğru götürdü.

Caitlin yere bakar şekilde kafasını aşağıda tuttu; onunla göz göze gelmeye çekiniyordu. Kendisini incelediğini hisse- debiliyordu.

“Tasalanma” dedi yumuşak ve Caitlin’i bütünüyle gevşe- ten derin sesiyle. “Babanı bulacağız. Birlikte yapacağız.”

Caitlin bunun için tasalanmıyordu. Tasalarının kaynağı Caleb’di. Onu ne zaman bırakacağını düşünüp duruyordu.

Yüzüne dönüp baksa onun öpüp öpmeyeceğini merak etti. Dudaklarını hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Başını çevirmeye çekindi. Bunu yapması için gereken ce- saretini toplayıncaya kadar sanki saatler geçti.

Ancak Caleb zaten diğer tarafa dönmüştü. Kuru otlara yaslanmış, gözleri kapalı, ateşin aydınlattığı yüzünde hafif bir gülümsemeyle uyuyakalmıştı.

Caitlin daha yakına sokulup arkaya yaslandı. Başını onun omzundan birkaç santim ötedeydi. Neredeyse temas edecek- leri.

Neredeyse... Bu kadarı onun için yeterliydi.

İkinci Bölüm

Caitlin ambarın kapısını açtığında kısık gözleriyle karla kaplı bir dünyanın karşısında kalakaldı. Beyaz gün ışığı, çarptığı her şeyden yansyordu. Daha önce hiç tecrübe etmediği bir acı çekerken elini gözlerine götürdü. Gözleri onu resmen öldürüyordu.

Caleb kollarıyla boynunu ince ve şeffaf bir malzemeyle sarmayı bitirir bitirmez onun yanına geldi. Bir sargı gibi duruyordu; fakat teninin üstüne koyar koymaz yok oluyor gibiydi. Caitlin gerçekten orada bir şey olup olmadığına bile rahatlıkla cevap veremezdi.

“O nedir?”

“Ten sargısı” dedi Caleb, gözleri aşağı bakarken. Kollarıyla omuzlarını tekrar ve tekrar, dikkatlice sarıyordu. “Güneş ışığına çıkmamızı sağlayan şey bu. Bu olmazsa te- nimiz yanar.” Gözlerini ona çevirdi. “Senin ihtiyacın yok, henüz.”

“İhtiyacın olduğunu nasıl anlarsın?” diye sordu.

“İnan bana” dedi sırtarak. “Anlarsın.”

Caleb elini cebine götürüp ufak bir göz damlası çıkardıktan sonra her iki gözüne birkaç damla bıraktı. Sonra dönüp ona baktı.

Caitlin’in gözlerinin yandığı aşikar olmalıydı ki Caleb, nazikçe elini alınına götürdü. “Kafanı arkaya yatır” dedi.

Caitlin denileni yaptı.

“Gözlerini aç” dedi.

Caitlin gözlerini açınca Caleb, her iki gözüne birer damla damlattı.

Öyle bir acı verdi ki Caitlin, başını eğip gözlerini kapamak zorunda kaldı.

“Ah” dedi gözlerini ovuşturarak. “Eğer bana kızdıysan söylemen yeterliydi.”

Caleb sırttı. “Üzgünüm. İlk seferde biraz yakar; ama sonra alışırın. Güneşe duyarlılığın birkaç saniye içinde yok olacak.”

Caitlin gözlerini kırpıştırarak açtı. Nihayet tam olarak açtığı anda gözleri yeniden harika durumdaydı. Caleb haklıydı. Tüm acı uçup gitmişti.

“Birçoğumuz zorunda kalmadıkça hâlâ gün ışığında doluşmaya çıkmaz. Hepimiz gün ışığında daha zayıfız; ama bazen çıkmak zorunda kalırız.”

Ona baktı.

“Hani şu bahsettiğin okul” dedi. “Uzakta mı?”

“Kısa bir yürüyüş mesafesi” dedi onun koluna girip karların içinde yürümeye başlayarak. “Oakville Lisesi. Birkaç hafta öncesine kadar orası benim de okulumdu. Arkadaşlarımdan bir tanesi Sam’in yerini biliyor *olmalı*.”

*

Oakville Lisesi tam Caitlin’in hatırladığı gibiydi. Tekrar burada olmak gerçeküstü geliyordu ona. Binaya baktığında sanki

kısa bir tatile çıkmış da şimdi normal hayatına geri dönmüş gibi hissetti. Hatta kısa bir süreliğine önceki hafta olan her şeyin sadece manyakça bir rüya olduğuna inandı için için. Tekrardan her şeyin normale döndüğünü, her şeyin tıpkı eskisi gibi olduğunu hayal etti. Bu iyi hissettiriyordu.

Ancak başını çevirip yanında duran Caleb'i gördüğünde hiçbir şeyin normal olmadığını anladı. Buraya gelmesinden daha gerçeküstü olan bir şey varsa o da yanında Caleb ile dönmüş olmasıydı. Eski okuluna kolunda bu yakışıklı mı yakışıklı, 180 santimden daha uzun boylu, geniş ve yapı- lı omuzları olan, tamamen siyah giyinmiş, uzun siyah deri ceketinin boynunu kapayan, yüksek yakalarının üstünden hafif uzun saçlarının süzüldüğü adamla girecekti. Caleb tam da şu popüler genç kız dergilerinden birinin kapağında fır- lamış gibi duruyordu.

Caitlin, diğer kızlar kendisini gördüğünde tepkilerinin ne olacağını hayal etti. Düşündükleri onu gülümsetti. Hiç- bir zaman özel bir popüleritesi olmamış ve hiçbir erkek ona özel bir ihtimam göstermemişti. Adı sanı duyulmamış biri sayılmazdı -bazı iyi arkadaşları olmuştu- fakat hiçbir zaman en popüler grubun ortasında olmuş da değildi. Ortalarda bir yerde olduğunu tahmin ediyordu. Böyleyken bile hep birbirine yapışık dolaşan, koridordan burnu yukarıda bir edayla yürürken kendileri kadar kusursuz olmayan herkesi görmezlikten gelen en popüler kızların birkaçı tarafından hor görüldüğü zamanları anımsıyordu. İşte şimdi, belki dik- katlerini çekerti.

Caitlin ve Caleb merdivenlerden çıkıp okulun geniş çiftli

kapısının içinden geçti. Caitlin saatine baktı: 8:30. Harika. İlk ders neredeyse bitiyor olmalıydı ve birkaç saniye içinde koridorlar insanla dolacaktı. Bu onları daha az göze batar hâle getirirdi. Böylece güvenlik görevlileri ya da koridor kar- tı gibi şeyler hakkında endişelenmesine gerek kalmazdı.

Tam da onu duymuşçasına zil çaldı ve birkaç saniye için- de koridorlar dolmaya başladı.

Oakville'in iyi tarafı, şu berbat New York City lisesinden apayrı bir dünya olmasıydı. Burada koridorlar doluyken bile manevra yapacak bir sürü yer oluyordu. Duvarlarda- ki büyük camlar ışığın ve gökyüzünün içeri sızmasına izin veriyordu ve gittiğiniz her yerde ağaçları görebiliyordunuz. Bu kadarı bile burayı neredeyse özlemesine yetiyordu; ne- redeyse.

Okul artık canına yetmişti. Teknik olarak mezun olması- na sadece birkaç ay kalmış olmasına rağmen son birkaç haf- ta içinde bir sınıfta birkaç ay daha kışının üstünde oturup resmî bir diploma aldığından öğreneceğinden çok daha fazla şey öğrendiğini hissediyordu. Öğrenmek hoşuna gidiyordu; fakat geriye asla dönmese şimdiki mutluluğundan bir gram eksilmezdi.

Koridorda yürürlerken Caitlin tanıdık yüzler görmek için etrafı taradı. Yanlarından geçenler çoğunlukla ikinci sınıfta- kiler ya da çömezlerdi, eski sınıfından birisini göremiyordu. Ancak yanlarından geçerken kızların suratlarında oluşan ifa- deyî görmek onu şaşırtmıştı: Abartısız oradan geçen her kız Caleb'e bakıyordu. Tek bir kız bile bunu saklama zahmeti- ne girmemişti, hatta gözlerini başka tarafa çeviremiyorlardı.

İnanılmazdı. Sanki koridorda kolunda Justin Bieber ile yürüyormuş gibiydi.

Caitlin kafasını çevirdiğinde tüm kızların durup hâlâ onları izlediğini gördü. Birçoğu birbirine bir şeyler fısıldıyordu.

Onun bunun farkında olup olmadığını merak ederek gözlerini Caleb'e çevirdi. Fark etmişse bile buna dair hiçbir işaret göstermiyordu, kesinlikle umursamıyormuş gibiydi.

“Caitlin?” dedi şaşkınlığını belli eden bir ses.

Caitlin o tarafa döndüğünde taşınmadan önce arkadaş olduğu kızlardan biri olan Luisa'nın orada durmakta olduğunu gördü.

“Aman Tanrım!” dedi Luisa heyecanla ve sarılmak için kollarını iki yana açtı. Daha Caitlin'in hamle yapmasına fırsat kalmadan Luisa ona sarılmıştı. Caitlin de karşılık verdi. Tanıdık bir yüz görmek iyi gelmişti.

“Ne oldu sana?” diye sordu Luisa. Her zamanki gibi heyecanlı bir telaş içinde ve hafif Hispanik aksanıyla konuşuyordu. Ne de olsa sadece birkaç yıl önce Porto Riko'dan gelmişti. “Kafam karıştı! Ben senin taşındığını düşünmüştüm! Sana mesaj ve e-posta attım ama hiç cevap vermedin...”

“Özür dilerim” dedi Caitlin. “Telefonumu kaybettim ve bir bilgisayarın karşısına geçmeyeli haftalar...”

Luisa dinlemiyordu. Caleb'i şimdi fark etmişti ve büyülenmiş gözlerle ona bakıyordu. Ağzı tam anlamıyla bir karış açıktı.

“Arkadaşın kim?” diye sordu sonunda fısıldayarak. Caitlin gülümsedi. Daha önce arkadaşını hiç böyle bocalarken

görmemişti.

“Luisa, bu Caleb” dedi Caitlin.

“Memnun oldum” dedi Caleb, gülümseyip elini uzatırken.

Luisa bakmayı sürdürdü. Elini sersem bir şekilde yavaşça ileri uzattı. Görünüşe göre dili tutulmuştu. Böyle bir adamı nasıl düşürdüğünü anlayamıyormuşçasına Caitlin’e baktı. Ancak farklı bir şekilde sanki onun kim olduğunu bilmiyor- muş gibi bakıyordu.

“Şey...” dedi Luisa gözleri fal taşı gibi açılarak, “...şey... yani... nerede... yani... ikiniz nasıl tanıştınız?”

Bir anlığına Caitlin nasıl cevap vermesi gerektiğini düşündü. Luisa’ya her şeyi anlattığını hayal etti. Bu fikir onu gülümsetti. Kesinlikle işe yaramazdı.

“Bir... konserin ardından tanıştık” dedi Caitlin.

En azından kısmen doğruydü.

“Aman Tanrım, ne konseri? New York’ta mı? Black Eyed Peas mi yoksa?” diye sordu telaşla, “Çok kıskandım! Onları görmek için çıldırıyorum!”

Caitlin, Caleb’i bir rock konserinde hayal edince gülüm- sedi. Nedense onu öyle bir resmin içinde düşünemiyordu artık.

“Şey... Pek değil” dedi Caitlin. “Luisa, dinle, lafını kestiğim için kusura bakma; ama çok zamanım yok. Sam’in nerede olduğunu bulmalıyım. Onu gördün mü?”

“Elbette. Herkes gördü. Geçen hafta geri döndü. Garip görünüyordu. Ona senin nerede olduğunu ve onun neyin peşinde olduğunu sordum; ama cevap vermedi. Muhtemelen o pek

sevdiği boş ambarda takılıyordur.”

“Orada değil” diye cevap verdi Caitlin. “Oradan geliyoruz.”

“Gerçekten mi? Üzgünüm. Bilmiyorum. O bir çömez-di, biliyorsun. Yollarımız pek o kadar kesişmezdi. Ona e-posta atmayı denedin mi? Her zaman Facebook hesabı açık oluyor.”

“Telefonum yok ki...” diye başlamıştı söze Caitlin.

“Benimkini al” diye kesti Luisa ve onun lafını bitirmesine fırsat kalmadan telefonu eline tutuşturdu.

“Zaten Facebook açık. Sadece hesabına gir ve mesaj at.”

Elbette, diye düşündü içinden Caitlin. *Neden bu aklıma gelmedi ki?*

Caitlin hesabına girdi, Sam’in adını arama kutucuğuna yazdı, profilini açtıktan sonra mesaj düğmesine bastı. Ne yapacağını bilemeyerek bir an duraksadı. Ardından şöyle yazdı: Sam. Benim. Ambardayım. Benimle buluşmaya gel. Mümkün olduğu kadar çabuk şekilde.

Gönder tuşuna bastıktan sonra telefonu Luisa’ya geri verdi.

Bir gürültü patırtı duydu ve kafasını o yöne çevirdi.

Son sınıftaki kızların en popüler olanlarından birkaç tane, doğruca onların tarafa gelmekteydi. Aralarında fısılda-şıyor ve hepsi de gözlerini ayırmadan Caleb’e bakıyorlardı.

Caitlin, ilk kez içinin yepyeni bir duyguyla dolup taşı-ğını hissetti: Kıskançlık. Ona daha önce hiç ilgi gösterme-miş bu kızların bir saniye içinde Caleb’i yanından çalmak-tan pek mutlu olacaklarını gözlerinden okuyabiliyordu. Bu kızlar okuldaki her erkeğe, istedikleri herhangi bir erkeğe

hükmedebilirlerdi. Çocuğun bir kız arkadaşı olup olmaması fark etmezdi. Gözlerini sizin erkeğiniz üstüne dikmemeleri- ni ummaktan başka bir şey gelmezdi elinizden.

İşte şimdi hepsi Caleb'e bakıyordu.

Caitlin, Caleb'in onların güçlerine karşı bağışık olmasını, sonrasında da ondan hoşlanmaya devam etmesini diledi. Bunun hakkında düşünürken 'niye öyle yapsın ki' sorusuna bir yanıt bulamıyordu. Kendisi o kadar ortalamaydı ki... Neden bunlar gibi kızlar onunla olmak için çıldırırken Caitlin'in yüzüne baksındı ki!

Caitlin, sadece bu seferliğine, kızların yanlarından yürü- yüp geçmesi için dua etti.

Elbette öyle bir şey olmadı. Grup doğruca onların yanına gelirken yüreği ağzına geldi.

Hoş olmaya çalışan sahte sesiyle, "Selam Caitlin" dedi kızlardan biri.

Tiffany. Uzun boy, düz sarı saçlar, mavi gözler ve incecik bir beden. Tepeden tırnağa özel kesim kıyafetler giymiş. "Arkadaşın kim?"

Caitlin ne diyeceğini bilemiyordu. Tiffany ve arkadaşları daha önce Caitlin'e hiç yüz vermemişlerdi. Hatta hiç onun olduğu tarafa bakmamışlardı bile. Kendisinin var olduğunu ve adını bildiklerine bile şaşırıyordu. Şimdi de tutmuş muhabbet açıyorlardı. Tabii ki Caitlin, bunun kendisiyle bir alakası olmadığını biliyordu. Onlar Caleb'i istiyorlardı. Hem de öyle fena istiyorlardı ki onunla konuşma zahmetine bile katlanıyorlardı.

Bu iyiye işaret değildi.

Caleb, Caitlin'in huzursuzluğunu sezmiş olacak ki ona doğru bir adım yaklaşıp kolunu omzuna koydu.

Caitlin, bir jestle hayatında bu kadar minnettar olmamıştı.

Özgüveninin yerine gelmesiyle birlikte konuşacak gücü buldu. "Caleb" diye yanıt verdi.

"Peki, siz neler yapıyorsunuz buralarda?" diye sordu bir diğer kız. Kumral olması dışında Tiffany'nin kopyası gibiydi. "Ben senin taşındığını falan düşünmüştüm."

"İşe bak ki geri döndüm" dedi Caitlin.

"Peki, sen de burada yeni falan mısın?" diye sordu Tiffany Caleb'e. "Yoksa son sınıf mısın?"

Caleb gülümsedi. "Burada yeniyim, evet" diye muğlak bir cevap verdi.

Tiffany bu cevabı onun okula yeni geldiği şeklinde yorumlamış olacak ki gözleri kocaman açıldı. "Harika" dedi. "Bu gece bir parti var, eğer gelmek istersen. Benim evimde. Sadece birkaç yakın arkadaşım için aslında; ama seni de aramızda görmekten mutluluk duyarız. ... Şey... Seni de sanırım" dedi Tiffany, Caitlin'e bakarak.

Caitlin içinde öfkenin kabardığını hissediyordu.

"Davetinizi takdir ediyorum, hanımlar" dedi Caleb. "Ancak bu akşam Caitlin ile önemli işlerimiz var."

Caitlin kalbinin eridiğini hissetti.

Zafer.

Kızların yüzündeki ifadenin domino taşları misali çök-

mesini izlediği zamanki kadar ferahlamamıştı hiç.

Kızlar burunlarını hafifçe kaldırıp sinsice uzaklaştılar.

Caitlin, Caleb ve Luisa yalnız başlarına orada duruyorlardı. Caitlin tuttuğu nefesini koyverdi.

“Aman Tanrım!” dedi Luisa. “O kızlar daha önce hiç kimseye yüz vermemişti. Birini davet ettikleriyse görülmüş şey değil.”

“Biliyorum” dedi Caitlin.

“Caitlin!” dedi Luisa birden koluna yapışarak. “Şimdi hatırladım. Susan. Sam ile ilgili bir şeyler söylemişti. Geçen hafta. Coleman’lar ile takılıyormuş. Üzgünüm, şimdi aklıma geldi. Belki yardımı olur.”

Coleman’lar. Elbette. Başka nerede olacaktı?

“Bir de” diye devam etti Luisa aceleyle, “Bu gece Frank’lerde toplanıyoruz. Gelmelisin! Seni çok özledik. Tabii ki Caleb’i de getir. Tadına doyum olmaz bir parti olacak. Sınıfın yarısı geliyor. Orada *olmalısın*.”

“Yani... bilmem ki...”

Zil çaldı.

“Gitmeliyim! Döndüğüne çok sevindim. Seni seviyorum. Beni ara. Hoşçakal!” dedi Luisa ve Caleb’e el salladıktan sonra arkasını dönüp aceleyle koridorda uzaklaştı.

Caitlin normal hayatına geri döndüğünü hayal etmeye bıraktı kendini; tüm arkadaşlarıyla birlikte takıldığını, partilere gittiğini, normal bir okulda mezun olmak üzere olduğunu... Bu his hoşuna gitti. Bir anlığına, geçen hafta olan şeylerin tamamını bütünüyle aklından çıkarmayı denedi ciddi ciddi. Kötü

olan hiçbir şeyin meydana gelmemiş olduğunu hayal etti.

Ancak dönüp Caleb'i gördüğünde gerçeklik suratına bir tokat gibi çarptı. Hayatı kalıcı olarak değişmişti. Asla eski hâline dönmeyecekti. Bunu kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Birini öldürmüş olduğundan, polisin onu aradığından, onu yakalamalarının sadece bir zaman meselesi olduğundan ya da tüm bir vampir ırkının harıl harıl onun peşinde olduğundan, şu aradıkları kılıcın bir sürü insanın hayatını kurta- rabileceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Hayat asla eskisi gibi değildi ve olmayacaktı. Sadece mevcut gerçekliğini kabul etmeliydi.

Caitlin, Caleb'in koluna girdi. Ön kapıya doğru yürümeye koyuldular. Coleman'ların nerede yaşadığını biliyordu ve Sam'in orada kalıyor olması akla yatkındı. Şu an okulda değilse muhtemelen oradaydı. Gitmek zorunda oldukları bir sonraki yer orası olacaktı.

İkisi ön kapıdan çıkıp temiz havaya adım attıklarında Caitlin, bu liseden bir kez daha yürüyerek çıkmanın ne kadar iyi hissettirdiği karşısında şaşakaldı.

*

Caitlin ve Caleb, Coleman'ların evinin karşısında yürürken ayaklarının altındaki çimenlerin üstünü kaplayan karlar çatırdıyordu. Evin kendisi pek ahım şahım değildi; taşra yolunun kenarında, mütevazı bir çiftlik eviydi. Ancak evin epey arka

tarafında bir ambar vardı. Caitlin, bir sürü yük kamyonunun çimenliğin üstüne gelişigüzel park ettiği- ni, buz ve karın üstündeki ayak izlerini görünce de ambarın oraya doğru epey bir trafik olduğunu anladı.

Oakville'deki çocukların yaptığı şey buydu işte: Birbir- lerinin ambarlarında takılmak. Oakville biraz köy biraz da taşra özellikleri taşıyordu; çocuklara ebeveynlerinin evinden yeterince uzaktaki bir yapının içinde takılma fırsatını su- nuyordu ve böylece anne-babalar çocuklarının ne yaptığını ya bilmiyor ya da umursamıyordu. Bu durum kömürlükte takılmaktan bin kat daha iyiydi. Ebeveynleriniz yaptığınız hiçbir şeyi duyamazdı. Bir de herkes buraya kendi başına girer, çıkardı.

Caitlin derin bir nefes alıp ambara doğru yürüdü ve ağır ahşap kapıyı yana doğru itti.

Dikkatini çeken ilk şey kokuydu: Esrar kokusu. İçerisi duman altıydı.

Bu koku, çok kesif bir bayat bira kokusuyla birleşiyordu.

Ardından onu diğer her şeyden daha çok şaşırtan şey ise bir hayvan kokusu oldu. Önceden duyuları hiç bu kadar keskin değildi. Bir hayvanın mevcudiyeti onu sarsarak tüm duyularını esir aldı. Sanki az önce amonyak koklamış gibiy- di.

Gözlerini sağa çevirip zum yaptı. İşte orada, köşede bir Rottweiler duruyordu. Yavaşça ayağa kalkıp ona baktı ve hırladı. Kısık, karından gelen bir havlama sesi çıkardı. Bu Butch idi. Onu şimdi hatırlamıştı, Coleman'ların çirkin köpeği. Sanki Coleman'ların pek fena resimlerine, rezil bir hayvanı eklemeye

ihtiyaçları varmış gibi...

Coleman'lar her zaman kötü haber demekti. On yedi, on beş ve on üç yaşlarındaki üç kardeşten ortanca olanı Gabe ile Sam bir zaman arkadaş olmuştu. Her biri birbirinden beterdi. Babaları çok uzun zaman önce onları terk etmişti, kimse nereye gittiğini bilmiyordu ve anneleri hiç ortalıkta olmuyordu. Kendi kendilerini yetiştirmişlerdi. Yaşlarına bakmadan, ne zaman görseniz ya sarhoştular ya da kafaları iyiydi. Okula gitmedikleri zamanlar ise gittiklerine kıyasla daha fazlaydı.

Caitlin, Sam'in onlarla takılmasına bozuluyordu. Bunun onu iyi bir yere götürmesi olanaksızdı.

Arka planda müzik çalıyordu; Pink Floyd, *Wish You Were Here*.

Tahmin ettiğim gibi, diye düşündü Caitlin.

Etraf karanlıktı. Işıl ışıl bir gündüz vakti içeri girince gözlerinin alışması için birkaç saniye gerekti.

İşte oradaydı, Sam. Eski püskü kanepenin ortasında oturuyor ve etrafını bir sürü oğlan çevreliyordu. Bir tarafında Gabe, diğer tarafında ise Brock vardı.

Sam bir bong kullanmaktaydı. İçine çekmeyi yeni bitirmişti ve arkaya çekilip yaslandı; dumanı çekmişti ve bırakmıyordu. Nihayet dumanı dışarı üfledi.

Gabe onu dürttü ve Sam ona baktı. Dumanın içinden çakır gözlerle Caitlin'e baktı. Gözleri kan çanağı gibiydi.

Caitlin midesine bir sancının saplandığını duyuyordu. Hayal kırıklığının ötesindeydi bu. Olanlar sanki kendi hatasıymış gibi

hissediyordu. Birbirlerini New York'ta en son gördükleri zamanı, kavga edişlerini, can yakan sözlerini dü- şündü. "O zaman git!" diye bağırmişti ona. Neden bu kadar acımasız olmak zorundaydı ki? Neden bunu düzeltmek için hiç şansı olamamıştı?

Artık çok geçti. Eğer farklı kelimeler seçseydi işler daha farklı olabilirdi.

Aynı zamanda bir öfke dalgası hissetti. Coleman'lara, şu yırtık pırtık kanepenin, sandalyelerin ve saman istiflerinin üstünde oturup içmek ve esrar çekmekle meşgul, yaşamla- rıyla ilgili bir derdi olmayan tüm şu oğlanlara karşı. Yaşam- larıyla ilgili bir dert taşımamakta özgürdüler; fakat Sam'i de yanlarına çekmek konusunda değil. Sam onlardan daha iyiydi. Sadece ona yol gösteren kimse olmamıştı, o kadar. Ne bir baba figürü görmüştü ne de annesinden bir nezaket. O harika bir çocuktü ve Caitlin biliyordu ki sadece yarı-sabit bir evi olsa bile sınıfının en iyisi olabilirdi. Ancak gelinen noktada her şey için çok geçti. Sam bunları umursamaydı bı- rakmıştı.

Caitlin ona doğru birkaç adım yaklaştı. "Sam?" dedi.

Sam tek bir kelime etmeden sadece baktı.

Bu bakışların ne manaya geldiğini anlamak zordu. Uyuş- turucular yüzünden miydi? Yoksa umursamıyormuş taklidi mi yapıyordu? Acaba gerçekten umursamıyor muydu?

Kayıtsız bakışları Caitlin'i feci şekilde üzdü. Onu gör- düğünde çok mutlu olacağını, ayağa kalkıp ona sarılacağını beklemişti; bunu değil. O umursuyormuş gibi dahi gözük- müyordu. Sanki Caitlin bir yabancıymış gibi. Acaba sadece

arkadaşlarının karşısında fiyakasını bozmamak için rol mü yapıyordu? Yoksa Caitlin bu sefer işleri iflah olmayacak kadar berbat mı etmişti?

Birkaç saniye geçtikten sonra Sam, nihayet gözlerini kaçırıp elindeki bongu arkadaşlarından birine uzattı. Diğer arkadaşlarına bakmaya ve onu görmezden gelmeye devam etti.

“Sam!” dedi çok daha yüksek bir sesle, yüzü öfkeden kı-zarmıştı. “Seninle konuşuyorum!”

Aylak arkadaşlarının kıs kıs güldüğünü duymasıyla bir-likte vücudunu bir öfke dalgasının kapladığını hissetti. Baş-ka bir şey daha hissediyordu. Hayvani bir içgüdü. İçindeki öfke, zapt edilmesi imkânsız bir noktaya doğru yaklaşıyor- du. Caitlin’in

korkusu, hiddetinin çok yakın bir sürede sınırı geçmesiydi. Hissettiği şeyler insani değildi artık, giderek hayvanileşiyordu.

Bu oğlanlar iri yarıydı; fakat damarlarında birikmekte olan güç, hepsini tek bir hamlede halledebileceğini söylü-yordu ona. Öfkesini kontrol etmeye çalışırken çok fazla zor- lanmaktaydı; ama bunu yapabilecek kadar güçlü olduğunu umuyordu.

Tam o sırada, Rottweiler sanki bir şeylerin olacağını se-ziyormuşçasına ona doğru yavaşça yürümeye ve havlamaya başladı.

Omzuna hafifçe bir elin dokunduğunu fark etti. Caleb’di. Hâlâ oradaydı. Aralarındaki hayvani içgüdü ortaklığına bağ-lı olarak öfkesinin kabardığını hissetmişti. Onu sakinleştir-meye, kendisini kontrol etmesi ve bırakmaması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Onun varlığı Caitlin’i teskin etti; fa- kat kolay

olmadı.

Sam nihayet döndü ve ona baktı. Bakışlarında bir meydan okuma vardı. Hâlâ kızgındı. Bu belli oluyordu.

“Ne istiyorsun?” diye çıkıştı.

Caitlin’in kendi ağzından çıktığını duyduğu ilk cümle, “Neden okulda değilsin?” oldu. Ona sormak istediği bir sürü başka şey varken neden bunu söylediği konusunda pek emin değildi. Ancak içindeki annelik içgüdüğü ipi ele almıştı. Neticede ağzından çıkan bu olmuştu.

Kıs kıs gülmeler arttı. Caitlin’in öfkesi kabardı.

“Neyi umursuyorsun ki *sen*?” dedi. “Bana gitmemi sen söyledin.”

“Özür dilerim” dedi. “Onu kastetmemiştim.”

Bunu söyleme fırsatını bulduğu için pek memnundu; ama Sam üzerinde pek bir etkisi olmamıştı. O sadece bakmaya devam ediyordu.

“Sam, seninle konuşmalıyım. Baş başa” dedi.

İstediği, onu o ortamdan yalnız başına temiz havaya çıkarmaktı ki gerçekten bir şeyler konuşabilsinler. Sadece babası hakkında bir şeyler öğrenmek derdinde değildi; aynı zamanda, tıpkı eskiden yaptıkları gibi, onunla sadece konuşmak istiyordu. Bu arada, mümkün olursa, annesiyle ilgili haberleri acıtmadan iletmek istiyordu.

Artık görebiliyordu ki bu pek olası değildi. Her şey yokuşa aşağı gitmekteydi. Bu kalabalık ambardaki enerjinin çok karışık, çok vahşi olduğunu ve kontrolünü kaybettiğini his-

sedi yordu. Caleb'in eli omzundaki eline rağmen onu teslim almakta olan şeyi durdurabilecekmış gibi gelmiyordu.

“Burada iyiyim” dedi Sam.

Caitlin, Sam'in arkadaşlarının gülme sesinin arttığını duyabiliyordu.

“Neden rahatlamıyorsun?” dedi çocuklardan biri ona. “Çok gerilmişsin. Gel otur. Bir firt al.”

Bongu ona doğru uzattı.

Caitlin dönüp ona baktı.

“Neden o bongu kışına sokmuyorsun?” dedi dışlerinin arasından.

Oğlan grubundan bir uğuldama sesi yükseldi. “Ah, kahretsin!” dedi içlerinden biri.

Ona bir firt almayı önermiş olan, Caitlin'in futbol takımından kovulduğunu hatırladığı, iri yarı ve kaslı çocuk kıpkırmızı oldu.

“Ne dedin bana orospu?” dedi ayağa kalkarak.

Caitlin ona baktı. Oğlan hatırladığından çok daha uzun duruyordu, en azından 195 santimetre vardı. Caleb'in omzundaki elinin sıkılaştığını hissetti. Bunu onu sakinleşmeye zorlamak için mi yaptığını, yoksa kendisinin de mi gerildiğini bilemiyordu.

Odadaki tansiyon inanılmaz arttı.

Rottweiler yaklaşmaya devam etti. Artık sadece iki adım uzaktaydı ve deli gibi havlıyordu.

“Jimbo, sakinleş” dedi Sam iri yarı çocuğa.

İşte koruyucu Sam buydu. Ne olursa olsun onu hâlâ koruyordu. “Kendisi bir baş belasıdır; ama öyle demek istemedi. Hâlâ benim kardeşim ne de olsa. Rahatla.”

“Aynen öyle demek istedim” diye bağırdı Caitlin, hiç olmadığı kadar öfkelenerek. “Siz kendinizi havalı falan mı sanıyorsunuz? Küçük kardeşimin kafasını iyi yapacaksınız ha? Hepiniz boş gezenin boş kalfasısunuz. Sizden ne köy olur ne kasaba. Eğer kendi hayatınızın içine etmek istiyorsanız buyurun, hiç durmayın; ama Sam’i buna karıştırmayın!”

Jimbo, eğer bu mümkünse, daha kızmış görünüyordu. Ona doğru tehditkâr birkaç adım attı.

“Bakın burada kim varmış. Öğretmen hanım. Cici annecik. Bize ne yapmamız gerektiğini söylemeye gelmiş!”

Bir kahkaha tufanı koptu.

“Neden sen ve kılıbık erkek arkadaşın gelip şansınızı üstümde denemiyorsunuz?”

Jimbo ileri çıkıp kocaman avucunu kaldırdı ve Caitlin’in omzunu itti.

Büyük hataydı.

Caitlin’in içindeki öfke, kontrol edebileceği sınırı ezip geçerek patladı. Jimbo’nun parmağı ona değer değmez şimşek hızıyla uzandı ve bileğini kapıp ters çevirdi. Bileği kırılırken yüksek bir çatlama sesi çıkardı.

Bileğini sırtına dayayıp yukarıya kaldırdıktan sonra onu önce yüzü düşecek şekilde yere doğru itti.

Çaresiz bir şekilde yüzüstü yere düşmesi bir saniye almadı.

Caitlin ileri çıkıp ayağını ensesine koydu ve onu sıkıca yere yapıştırdı.

Jimbo acı içinde bağırdı.

“Aman Tanrım, bileğim, bileğim! Seni adi kaltak! Bileği- mi kırdın!”

Sam, tüm diğerleri gibi sarsıldığını belli eden bakışlarıyla ayağa kalktı. Gerçekten şoka girmiş gibi duruyordu. Ufak kız kardeşi bu kadar iri yarı bir adamı, bu kadar hızlı nasıl alt eder akli almıyordu.

“Özür dile” diye hırladı Jimbo’ya. Çıkarttığı ses karşısın- da şaşırılmıştı. Tıpkı bir hayvan gibi gırtlığından konuşuyor- muş gibi duruyordu.

“Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim!” diye bağırdı Jim inleyerek.

Caitlin onu bırakmak, bu kadarıyla yetinmek istiyorduy- sa da içinde bir yer bunu yapamıyordu. Hiddet onu aniden ve çok kuvvetli bir şekilde ele geçirmişti. Öylece içinden atamıyordu. Hâlâ ilerlemeye, artmaya devam ediyordu. Bu çocuğu öldürmek istiyordu. Aklın almayacağı bir şeydi; ama gerçekten istiyordu.

“Caitlin!” diye bağırdı Sam. Caitlin sesindeki korkuyu duyabiliyordu. “Lütfen!”

Ancak Caitlin içinden geleni durduramıyordu. Bu çocu- ğu gerçekten öldürecekti.

Tam o sırada bir havlama sesi duydu ve gözünün ucuy- la köpeği gördü. Köpek sıçramıştı, havadaydı ve keskin dişi tam boğazına doğru geliyordu.

Caitlin aniden tepki verdi. Jimbo'yu bırakıp tek bir hare- ketle köpeği havada yakaladı. Onu yukarı kaldırdı, karnın- dan tuttu ve fırlattı.

Köpek öyle bir hızla uçtu ki önce üç, sonra beş metreyi, sonra odanın diğer tarafındaki ahşap duvarı geçip dışarı fır- ladı. Köpek diğer tarafa doğru uçarken duvardan yüksek bir çatlama sesi geldi.

Odadaki herkes Caitlin'e baktı. Az önce tanıklık ettikleri şeyin ne olduğunu çıkartamıyorlardı. Kesinlikle insanüstü bir güç, hıza dayalı bir eylemdi ve mümkün olan hiçbir açık- laması yoktu. Orada öylece, ağızları beş karış açık bakakal- dılar.

Caitlin içindeki duyguların onu esir aldığını hissetti. Öfke. Üzüntü. Ne hissettiğini tam olarak bilmiyor ve artık kendine güvenmiyordu. Konuşacak durumda değildi. Bu- radan çıkmalıydı. Sam'in gelmeyeceğini biliyordu. O artık başka birine dönüşmüştü.

Kendisi de öyle.

Üçüncü Bölüm

Caitlin ve Caleb nehrin kıyısından sessizce yürüyorlardı. Hudson'un bu tarafı pek bir ihmal edilmişti; artık çalışmayan fabrikalar ve kullanılmayan benzin depolarıyla doluydu. Nehrin bu yakasının hâli perişan olsa da sessiz ve sakindi. Caitlin nehre doğru baktığı zaman bu soğuk mart gününde, nehrin üstünde yol alıp hafifçe parçalanan buzları gördü. Havadaki tek ses, onların çıkardığı hassas ve dikkat edilirse duyulabilecek çatırdamalardı. Başka bir dünyadan gelmiş gibi duruyorlardı; hafif bir pus etrafı kaplarken ışıkları tuhaf şekillerde yansıtıyorlardı. Caitlin şu büyük buz kütlelerinden birinin üstüne oturup o nereye giderse onunla gitmek istedi bir an.

Her ikisi de kendi alemlerine dalmış hâlde sessizce yürüyorlardı. Caitlin, Caleb'in önünde o şekilde hiddetlendiği için utanıyordu. Bu kadar vahşileştiği, içinde meydana gelen şeyleri durduramadığı için utanıyordu.

Aynı zamanda kardeşi adına, o bu şekilde davrandığı ve böyle aylaklarla takıldığı için utanıyordu. Onun daha önce hiç böyle davrandığını görmemişti. Caleb'i buna maruz kalmak zorunda bıraktığı için utanıyordu. Onu ailesiyle tanıştırmak için harika bir yoldu gerçekten! Onun hakkında kim bilir ne düşünüyordu. Her şeyden çok canını yakan şey buydu.

Hepsinden kötüsü, buradan sonra nereye gidecekleri sorusu canını sıkıyordu. Babasını bulmak konusunda en iyi umudu

Sam olmuştu. Başkaca bir fikri yoktu. Eğer olsaydı onu kendisi yıllar önce bulmuş olurdu. Caleb'e ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Acaba şimdi yanından gidecek miydi? Elbette gidecekti. Kendisinin ona hayrı dokunacak bir tarafı yoktu ve onun bulması gereken bir kılıç vardı. Ne diye onunla kalsındı ki?

Sessizce yürürlerken içini bir tedirginlik kapladı. Caleb'in ona gideceğini söylemek niyetiyle kelimelerini dikkatlice seçmek için doğru zamanı beklediğini düşünüyordu. Tıpkı hayatındaki diğer herkesin yaptığı gibi.

“Gerçekten çok üzgünüm” dedi sonunda yumuşak bir şekilde. “Orada öyle davrandığım için. Kontrolümü kaybettiğim için özür dilerim.”

“Üzülme. Sen yanlış bir şey yapmadın. Öğreniyorsun ve çok güçlüsün.”

“Aynı zamanda kardeşim öyle davrandığı için de özür dilerim.”

Caleb gülümsedi. “Eğer yüzyıllar içinde öğrendiğim tek bir şey varsa o da aileni kontrol edemeyeceğindir.”

Sessizce yürümeye devam ettiler. Caleb nehre doğru baktı.

“Yani?” diye sordu sonunda. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Caleb durdu ve ona baktı.

“Gidecek misin?” diye sordu tereddüt ederek.

Caleb derin düşüncelere dalmış gibi bakmaya devam etti.

“Babanın olabileceği başka bir yer biliyor musun? Onu tanıyan başka biri? Herhangi bir şey?”

Caitlin bunları zaten düşünmüştü. Hiçbir şey bilmiyordu.

Mutlak anlamda hiçbir şey. Başını iki yana salladı.

“Bir şeyler olmalı” dedi Caleb empati kurarak, “Zorla biraz. Hatıraların falan. Kafanda hiçbir anı yok mu?”

Caitlin hafızasını zorladı. Gözlerini kapayıp kendini gerçekten hatırlamaya zorladı. Kendisine defalarca aynı soruyu sordu. Babasını rüyalarında o kadar fazla görmüştü ki artık hangisinin rüya, hangisinin gerçek olduğunu hatırlayamıyordu. Kendisini bahçede koşarken ve babası uzaktayken, ardından o yaklaşmaya çalışınca babası gittikçe uzaklaşırken, defalarca gördüğü aynı rüyayı zaten ezbere biliyordu. Ancak bu o değildi. Onlar sadece rüyaydı işte.

Bir de küçükken onunla bir yerlere gittiğine dair sahneler vardı. *Yazın*, diye düşündü içinden. Okyanusu hatırladı; ılıkliğini, gerçekten ılık oluşunu. Bunun gerçek olup olmadığından emin değildi. Her şey daha da bulanıklaşıyor gibiydi. Bu kumsalın tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyordu.

“Çok özür dilerim” dedi. “Keşke elimde bir şey olsaydı. Senin için değilse bile benim için. Ancak yok. Nerede olduğu ya da onu nasıl bulacağım konusunda konusunda en ufak bir fikrim yok.”

Caleb yüzünü nehre doğru döndü. Derin derin iç çekti. Buza baktığında gözleri yine renk değiştirdi; bu sefer deniz grisiydiler.

Caitlin zamanın yaklaştığını hissediyordu. Her an ona doğru dönüp haberleri verebilirdi. Terk ediyordu işte. Artık onun işine yaramazdı.

Neredeyse onunla kalması için bir şeyler uyduracak, ba- bası hakkında bir yalan atacaktı; fakat bunu yapamayacağını kendisi de biliyordu.

Ağlamak istiyordu.

“Anlamıyorum” dedi Caleb hafifçe, gözlerini nehirden ayırmadan. “Senin ‘o’ olduğuna *emindim*.”

Sessizce bakmaya devam etti. Caitlin beklerken geçen her saniye, ona saatler gibi geliyordu.

Ona doğru dönüp nihayet, “Anlamadığım başka bir şey daha var” dedi. Kocaman gözleri hipnotize ediciydi.

“Senin etrafındayken bir şey hissediyorum. Ne olduğu anlaşılmaz bir şey. Diğerleri söz konusu olduğunda, ortak geçirdiğimiz hayatları, hangi şekilde olursa olsun, ne zaman yollarımızın kesiştiğini, hepsini görebiliyorum. Ancak sen olunca... Her şey puslu. Hiçbir şey görmüyorum. Bu bana daha önce hiç olmamıştı. Sanki... Bir şeyi görmekten alıko- nuyormuşum gibi.”

“Belki yollarımız hiç kesişmemiştir” diye cevap verdi Caitlin.

Caleb başını iki yana salladı.

“Öyle olsaydı görürdüm. Sen söz konusu olunca iki tarafı da göremiyorum. Keza geleceğimizi de... Bu bana daha önce hiç olmamıştı. Üç bin yıl boyunca, asla. San- ki... Seni bir yerlerden hatırlıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki her şeyi görmenin eşiğine kadar gelmişim gibi. Tam aklımın kıyısında; ama gelmiyor bir türlü ve beni deli ediyor.”

“Eğer öyleyse belki hiçbir şey yoktur. Belki sadece şimdi ve buradan ibarettir her şey. Belki asla daha fazlası olmamıştı ve belki asla olmayacaktır” dedi Caitlin.

Der demez ağzından çıkanlardan dolayı pişman oldu. İşte yine yapacağını yapmıştı, dilini tutamayıp asla o anlama gelmesini istemediği şeyleri çıkarıvermişti ağzından. Neden böyle konuşmak zorundaydı ki? Söyledikleri, hissettiği ve düşündüklerinin tam tersiydi. Şöyle demek istemişti oysa: *Evet. Ben de aynısını hissediyorum. Sanki hep seninle olmuşum ve hep seninle olacaktım gibi.*

Ancak bunun yerine, her şey tam tersi şekilde çıkmıştı. Tedirgin olduğu içindi. Artık hiçbirini geri alamazdı.

Caleb hiç de yılmış gibi değildi. Hatta ileri doğru bir adım atıp tek elini kaldırdı ve Caitlin’in yüzünde duran saçı geri iterek yanağının üstüne koydu. Derin derin gözlerinin içine baktı. Caitlin, gözlerinin bu sefer griden maviye doğru renk değiştiğini izledi. Bakışları onun gözlerinin içine işliyordu. Aradaki temas nefes kesiciydi.

Tüm vücudunu saran sıcaklığı hissettiğinde kalbi çarpmaya başladı. Baş dönüyormuş gibi hissediyordu.

Acaba hatırlamaya mı çalışıyordu? Acaba hoşçakal demek üzere miydi?

Yoksa onu öpmek üzere mi?

Dördüncü Bölüm

Eğer Kyle'ın insanlardan daha fazla nefret ettiği birileri varsa o da politikacılarıdır. Yapmacılıklarını, ikiyüzlülüklerini, kerameti kendinden menkul haklılıklarını kaldıramıyordu. Somut hiçbir temeli olmayan kibirlerine tahammül edemiyordu. Bunların birçoğu en fazla yüz sene yaşardı. O ise beş bin yılı devirmişti. 'Geçmiş tecrübelerinden' ko-nuşmaya başladıklarında Kyle'ın midesi bulanıyordu.

Kyle'ın her akşam uykusundan uyanıp belediye konağın-daki merkezlerinden yeryüzüne çıkarken bu politikacıların omuzlarına temas etmek zorunda kalıyor oluşu herhâlde kaderin bir cilvesiydi. Kara Metcezir Meclisi, kendi yaşam alanını New York belediye binasının altına yüzyıllar önce- sinde inşa ederek kendini sağlama almış ve her zaman po- litikacılarla yakın bir ortaklık kurmuştu. Aslına bakılırsa binanın içine doluşan sözde politikacılardan birçoğu gizli meclis üyeleriymiş ve meclisin şehir ile eyalet çapındaki gün- demlerini yürürlüğe koymaktaydılar. İnsanlarla bu şekilde iş yapma, yüz göz olma durumu mecburiyetten girilen bir günahtı.

Ancak bu politikacıların yeter miktarı, Kyle'ın tenini karıncalandırarak kadar sahici insanlardı. Onların binada yaşamalarına izin veriyor oluşlarına katlanamıyordu. Bilhas- sa çok yakınına gelmeleri fazlasıyla canını sıkıyordu. Kyle yürümekteyken omzunu, içlerinden birine doğru eğip sert- çe

çarptı. “Hey!” diye bağırdı adam; fakat Kyle yürümeye devam etti. Dişlerini gıcırdatıyor ve koridorun sonundaki geniş çiftli kapıya doğru yürümeye devam ediyordu.

İş Kyle’a kalsa hepsini öldürürdü; fakat bunu yapmasına müsaade yoktu. Meclisi, hâlâ Yüce Konsey’e hesap vermek zorundaydı ve artık nedeni her neyse bu işten geri duruyorlardı. İnsan ırkını yeryüzünden silmek için doğru zamanı kolluyorlardı. Kyle şu an itibarıyla binlerce yıldır bekliyor- du ve daha ne kadar süreceğini bilmiyordu. Tarih içerisinde bu noktaya yaklaştıkları, yeşil ışığın yakıldığı birkaç güzel an vardı. 1350’de Avrupa’da, nihayet herkes bir uzlaşmaya vardığında hep beraber veba salgınını başlatmışlardı. Ah, ne güzel zamanlardı! Kyle bunu düşününce gülümsedi.

Güzel olan başka birkaç zaman daha vardı: Karanlık Çağlar gibi. Savaşı tüm Avrupa sahasına yaymalarına izin verilen, milyonlarca kişiyi öldürüp tecavüz ettikleri zamanlar... Kyle’ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. Bunlar hayatındaki en güzel birkaç asır arasındaydı.

Ancak son birkaç asırdır Yüce Konsey pek zayıf, pek zavallı hâlâ gelmişti. İnsanlardan korkuyor gibiydiler. İkinci Dünya Savaşı güzeldi gerçi; ama çok sınırlı ve kısa olmuştu. Kyle daha fazlasını istiyordu. O zamandan beri ne geniş çaplı salgınlar ne de gerçek savaşlar olmuştu. Sanki vampir ırkı, insanların gittikçe artan sayısından ve gücünden korkup felç geçirmişti.

Artık nihayet bir araya geliyorlardı. Kyle çalım sata sata belediye binasının kapısından çıkıp merdivenlerden inerken

yaylanarak yürüyordu. South Street Limanı'na olan yolculuğunu hatırlayınca adımlarını büyüttü. Onu bekleyen büyük bir nakliyat vardı: On binlerce sepet dolusu, el değmemiş, genetiği değiştirilmiş hıyarcıklı veba virüsü. Bunu yüzlerce yıldır Avrupa'da depolamaktaydılar; son salgından beri kusursuz bir şekilde koruma altına almışlardı. Şimdi bir de antibiyotiklere tamamen dayanıklı olması için genetiğini değiştirmişlerdi. Alıp canının istediğini yapması, Amerika kıtasına yani kendi bölgesine yeni bir savaş yaymak için hepsi Kyle'ın olacaktı. Önümüzdeki yüzyıllar onun ismini hiç unutmayacaktı.

Bunu düşünmek Kyle'a yüksek sesli bir kahkaha attırdı. Yüz ifadesine bakılırsa kahkahası daha çok bir sırıtma gibi duruyordu.

Meclislerinin lideri Rexius'a bunu bildirmek zorunda kalacaktı elbet fakat bu, teknik bir ayrıntıdan ibaretti. Gerçek- te ise bunu yönlendiren kendisi olacaktı. Kendi meclisindeki-ve tüm komşu meclislerdeki- vampirler ona cevap vermek zorunda kalacaktı.

Kyle hâlihazırda salgını nasıl yayacağını biliyordu: Bir posta Penn İstasyonu'na, bir tane Grand Central'a ve bir tane de Times Meydanı'na. Zamanlamaları, yoğun saatlere denk gelecek şekilde kusursuz hesaplanacaktı. İşte bu, oku yaydan çıkarabilirdi gerçekten. Tahminlerine göre birkaç gün içinde Manhattan'ın yarısı enfeksiyonu kapmış ve diğer hafta içindeyse tamamı hastalanmış olacaktı. Bu salgın ça- bucak yayılıyordu. Onu öyle bir düzeltmişlerdi ki artık hava yoluyla taşınabiliyordu.

Zavallı insanlar elbette şehri karantina altına alacaktı. Köprüleri, tünelleri, hava ve deniz trafiğini kapatacaklardı. İşte bu tam da onun istediği şeydi. Kendilerini, peşinden gelecek terörün içine kapatmış olacaklardı. Salgından ölmek üzereyken Kyle ve binlerce müridi, insan ırkının şimdiye kadar gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir vampir savaşı çı- karacaktı. Birkaç gün içerisinde tüm New York sakinlerini yeryüzünden temizleyeceklerdi.

Sonra da kent onların olacaktı. Sadece yerin altı değil yerin üstü de... Bu, şehirdeki ve ülkedeki her meclisin aynısını yapması için çağrıda bulunan bir işaret fişeği olacaktı. Birkaç hafta içinde tüm dünya değilse bile tüm Amerika onların olabilirdi. Tüm bunları başlatan kişi de Kyle olacaktı. Vampir ırkını yer üstüne çıkararak kişi olarak akılda kalacak kişi o olacaktı.

Tabii geri kalan insanlar için her zaman bir çare düşünebilirlerdi. Mesela hayatta kalanları köleleştirip devasa üreme çiftliklerine tıkkıştırabilirlerdi. Bu Kyle'ın hoşuna giderdi. Köle insanların semirip tombullaşmasını garanti altına alır ve böylece kendi ırkı beslenmek istediği zaman ellerinde iç- lerinden dilediklerini tercih edebilecekleri, tamamı hazır ve nazır, sonsuz seçeneğe kavuşurlardı. Evet, düzgün beslenir- lerse insanlar iyi köleler ve pek leziz öğünler olurlardı.

Kyle'ın bu düşünceler karşısında salyaları aktı. Önünde muhteşem zamanlar duruyordu.

Hiçbir şey yoluna çıkamazdı; Cloisters'ın altına yuva yap-

mış şu lanet Ak Meclis dışında. Evet, onlar yoluna çıkan taş olacaktı; fakat pek büyük bir tanesi değil. Bir kez şu Caitlin denen melun kızı ve Caleb denen alçak muhbiri bulunduğu ikisi onu kılıca götüreceklerdi. Ardından Ak Meclis savunmasız duruma düşecekti. Yollarında duracak kimse kalmayacaktı.

Kyle avucunun içinden kaçan o küçük aptal kızı düşün- dükçe hiddetle doldu. Onun tarafından resmen aptal yerine konulmuştu.

Wall Street'e döndüğünde oradan geçen iri yarı bir adam karşısından geçme talihsizliğine mazhar oldu. Tam yollarının keşiştiği sırada Kyle adama var gücüyle bir omuz attı. Adam birkaç adım geri gidip duvara tosladı.

İyi bir takım elbise giymiş olan bu adam bağırdı, "Hey ahbap, derdin ne senin?"

Kyle küçümseyici gülüşüyle ona baktığında adamın yüz ifadesi değişti. 195 santimlik boyu, geniş omuzları ve iri hatlarıyla Kyle meydan okunacak bir adam gibi durmuyordu. Adam oldukça cüsseli olmasına rağmen çabucak arkasını dönüp yürümeye devam etti. Yoğurdu üfleyerek yiyordu besbelli.

Adama omuz atmak kendini biraz daha iyi hissettirmiş olsa da Kyle'in hiddeti hâlâ alev alevdi. O kızı yakalayacaktı ve yavaş yavaş öldürecekti.

Ancak zamanı daha gelmemişti. Önce kafasını toplama- lıydı. Nakliye için limana gitmek gibi yapacak daha önemli işleri vardı.

Evet, derin bir nefes aldı ve tekrar yavaşça gülümsedi. Yü- kün olduğu yere ulaşmasına sadece birkaç blok kalmıştı.

Onun Noel günü bu olacaktı.

Beşinci Bölüm

Sam şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Gözlerini açtığı anda ambarın zemininde, samanların üstünde sızmış olduğunu fark etti. Soğuktan. Arkadaşlarından hiçbiri önceki gece ateşe odun atma zahmetine girmemişti. Onların da kafası çok iyiydi demek ki.

Daha da kötüsü, oda hâlâ dönüyordu. Sam başını kaldırdığında ağzında kalmış bir tutam samanı çıkardı ve şakaklarında korkunç bir acı hissetti. Garip bir pozisyonda uyuyakaldığı için döndürmeye çalıştığında boynu acıyordu. Gözlerini ovuşturup üstünde kalan örümcek ağlarını temizlemeye çalıştıysa da meret pek çabuk temizlenmiyordu. Son gece gerçekten fazla kaçırmıştı. Bongu hatırlıyordu. Sonra bira, sonra viski, sonra yine bira. Kusma molası. Sonra biraz daha ot, rahatlamak için. Sonra tam olarak nerede ve ne zaman olduğunu hatırlayamadığı sızması.

Hem karnı açtı hem midesi bulanıyordu. Sanki bir istif gözleme ve bir düzine yumurta yiyebilirmiş gibiydi; fakat bunu yaptığı saniye kusacağını hissediyordu. Aslında şimdi de hiç kusası yokmuş gibi değildi.

Önceki günden kalma tüm parçaları birleştirmeye çalıştı. Caitlin'i hatırlıyordu. İşte bunu unutamazdı zaten. Onu mahveden şey gerçekte buydu. Caitlin çıkagelmiş, Jimbo'yu ve köpeğini fena benzetmişti. Vay canına! Bunların hepsi ol-
muş

muydu gerçekten?

Kafasını çevirdiğinde köpeğin içinden uçup gittiği duvar- daki deliği gördü. Soğuk havanın içeri girdiğini hissettiğinde her şeyin gerçekten olduğuna inandı. Tüm bunlardan ne çı- karacağını bilemiyordu. Caitlin'in yanındaki şu herif kimdi? Adam bir buz hokeyi oyuncusu gibi duruyordu; ama ceset kadar da soluktu. Sanki daha yeni Matrix'ten çıkmış gibiydi. Onun tam olarak kaç yaşında olduğunu da bilemedi. İşin en garip yanı şuydu ki onu bir yerlerden tanıyormuş gibi hissetmişti biraz.

Sam etrafına baktığında tüm arkadaşlarının muhtelif po- zisyonlarda sızdığını ve çoğunun horladığını gördü. Saatini yerden aldı. 11:00'i gösteriyordu. Onlar bir süre daha uyu- yacaklardı.

Sam ambarın karşı tarafına geçip bir şişe su aldı. Tam iç- mek üzereydi ki aşağıya doğru baktı, sigara izmaritleriyle do- luydu. İğrenerek şişeyi bıraktı ve yenisini aramaya koyuldu. Göz ucuyla yerde yarı boş bir sürahi olduğunu gördü. Eline aldı ve yarısını bitirinceye kadar içmeyi bırakmadı.

İşte böylesi daha iyiydi. Boğazı öyle kurumuştı ki! Derin bir nefes aldı ve bir elini şakağının üstüne koydu. Oda hâlâ dönüyordu. İçerisi kokuyordu. Dışarı çıkmalıydı.

Sam karşı tarafa geçip ambarın kapısını açtı. Soğuk sabah havası iyi geldi. Şükür ki bugün hava bulutluydu. Yine de et- raf hâlâ acayip parladığı için gözlerini kısması gerekti; fakat bundan beteri olmaz dedirtecek bir durum yoktu. Yine kar yağıyordu. Harika. Sanki yeterince yokmuş gibi.

Sam eskiden karı, özellikle de karlı günlerde okula gitme- den evde kalabilmeyi severdi. Caitlin ile tepenin başına gi- dip yarım gün boyunca hiç durmadan kaydıkları zamanları hatırlıyordu.

Artık çoğunlukla okula gitmediği için karın bir fark oluş- turması söz konusu değildi. Artık kocaman bir dert yarat- maktan başka bir işe yaramıyordu.

Sam cebine uzanıp yamulmuş bir sigara paketi çıkardı. Bir tanesini dudaklarına koyup yaktı.

Sigara içmemesi gerektiğini biliyordu; ama tüm arkadaş- ları sigara içtiği için onu da zorluyorlardı. Sonunda neden olmasın ki, demişti. Yani daha birkaç hafta önce başlamıştı. Şimdiyse yavaş yavaş hoşuna gitmeye başlıyordu. Daha çok öksürüyor ve ciğerleri canını epey yakıyor olsa da şöyle dü- şünüyordu: Ne çıkar ki? Bunun onu öldüreceğini biliyordu; fakat o kadar uzun yaşayacağını düşünmüyordu zaten. Hiç düşünmemişti. Kafasının gerisinde bir yerlerde, asla yirmisi- ne geleceğine bile inanmamıştı.

Kafasını yeni yeni toplamaya başladığı için tekrardan ön- ceki günü düşündü. Caitlin. Onunla ilgili kötü hissediyor- du, gerçekten kötü. Onu seviyordu. Gerçekten seviyordu. Tüm bu yolu onu görmek için gelmişti. Neden ona babala- rıyla ilgili sorular soruyordu ki? Acaba hayal mi görmüştü?

Buraya geldiğine de inanamıyordu bir türlü. Annesi de- lirince mi kaçtı diye merak ediyordu. Öyle olmalıydı. An- nesinin şu an kafayı yediğine bahse girebilirdi. Muhtemelen ikisinin de izini sürmeye çalışıyordu; ama tekrar düşününce belki de

çalışmıyordu. Kimin umurunda ki zaten! Onları oradan oraya o kadar çok sürüklemişti ki...

Ancak Caitlin başkaydı. Ona öyle davranmaması gerekirdi. Daha iyi olmalıydı; ama o sırada kafası çok iyiydi. Hâlâ kendini kötü hissediyordu. O yer artık neresiyse artık içinde bir yerlerin her şeyin normale dönmesini istediğini tahmin ediyordu. Hem elinde Caitlin'den daha normale yakın bir şey de yoktu.

Neden dönmüştü ki? Oakville'e geri mi taşınıyordu yoksa? Bu harika olurdu. Belki birlikte bir yer bulurlardı. Evet, Sam bunu düşündükçe fikir daha çok hoşuna gitti. Onunla konuşmak istiyordu.

Cebinden telefonunu çıkardığında kırmızı ışığın yanıp sönmekte olduğunu gördü. İkona tıkladığında Caitlin'den yeni bir Facebook mesajı aldığını fark etti. Eski ambardaydı.

Harika. Derhâl oraya gidecekti.

*

Sam park edip eski ambara doğru evin karşı tarafına geçti. 'Eski ambar'dan sonra başkaca bir şey demelerine gerek yoktu. İkisi de bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Oakville'de yaşarlarken hep gittikleri yer burasıydı. Yıllardır piyasada satılmayı bekleyen boş bir evin arka tarafındaydı. Ev orada bomboş öylece duruyordu. Bildikleri kadarıyla kimse bakmaya bile gelmemişti.

Evin epey arka tarafında ise bu süper ambar vardı. O

da tamamen boş bir şekilde öylece duruyordu. Sam bir gün bu- rayı keşfetmiş ve Caitlin'e göstermişti. İkisi de burada ta-kılmak konusunda bir sakınca görmemişlerdi. Her ikisi de ufacık karavanlarında anneleriyle birlikte kalmak zorunda olmaktan nefret ediyordu. Bir gece ikisi geç saatlere kadar burada kalıp muhabbet etmiş, şöminede şekerleme kızart- mış ve birlikte uyuyakalmışlardı. Bunun ardından ne zaman evde işler çığırından çıksa ambara gelmişlerdi. Burayı kulla- nabiliyorlardı hiç değilse. Birkaç ayın ardından burayı kendi mekânlarıymış gibi hissetmeye başlamışlardı.

Sam evin öte tarafına doğru geçerken içinde Caitlin'i görme hevesiyle yaylanarak yürüyordu. Özellikle arabayla buraya gelirken yuvarladığı Dunkin' Donuts kahvesinden sonra yavaş yavaş ayılmaya başlamıştı. Daha on beş yaşında olduğu için araba kullanmaması gerektiğini biliyordu. An- cak ehliyetini almaya sadece birkaç yıl kaldığı için beklemek istemiyordu. Henüz çevirmeye yakalanmamıştı. Nasıl sürü- leceğini de biliyordu. O zaman niye beklesindi ki? Arkadaş- ları kendi pikaplarını almasına izin veriyordu ve bu da onun için fazlasıyla yeterliydi.

Sam ambara doğru yaklaşırken şu iri yarı adamın Caitlin'in yanında olup olmayacağını merak etti. O adamda bir şey- ler vardı... Ne olduğunu çıkartamıyordu. Neden Caitlin ile olduğunu anlayamıyordu. Çıkıyorlar mıydı yoksa? Caitlin ona her şeyini anlatırdı. Nasıl olmuştu da bu adamı daha önce hiç duymamıştı?

Neden Caitlin birden babalarıyla ilgili sorular soruyordu

ki? Sam kendine kızılıyordu; çünkü önceki günle ilgili ona vermek istediği birtakım haberler vardı aslında. Nihayet Facebook'taki arkadaşlık tekliflerinden birine cevap almıştı. Bu cevap babalarından geliyordu. Gerçekten oydu. Onları özlediğini ve görmek istediğini söylemişti. Nihayet. Bunca yıldan sonra. Sam cevap vermişti bile. Yeniden konuşmaya başlamışlardı. Babaları da onu görmek istiyordu. İkisini de. Neden Sam ona söylememişti ki? Neyse, en azından şimdi söyleyebilirdi.

Sam yürüdüğü sırada karlar ayağının altında çatırđıyor, kar yağışının hızı artıyordu. Bu ona kendini tekrardan mutlu hissettirdi. Hele Caitlin yanında olsa her şey normale bile dönebilirdi. Belki de tam doğru zamanda gelmişti; o kendini bu kadar dağıtmışken onu bundan kurtarmak için. Caitlin her zaman bunu yapmanın bir yolunu bulurdu. Belki bu seferki şans buydu.

Tam başka bir sigara almak için cebine uzanmıştı ki kendine hâkim oldu. Belki işleri değiştirmeye başlayabilirdi.

Sam paketi buruşturup çimenlerin üstüne attı. Ona ihtiyacı yoktu. O buna ihtiyaç duymayacak kadar güçlüydü.

Ambarın kapısını açtığında Caitlin'i şaşkırtmak ve ona kocaman sarılmak için hazırdu. Ona üzgün olduğunu söyleyebilirdi. Caitlin de yaptıkları için üzgün olurdu ve her şey tekrardan rayına girerdi.

Ancak ambar boştu.

Sam kimsenin olmadığını bile bile, "Merhaba!" diye bağırdı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.